

Το πώς οι Κέλτες αντιλαμβάνονταν τον Τρωικό πόλεμο και τις αιτίες που οδήγησαν σ' αυτόν, είναι μια μεγάλη ιστορία που «εξηγεί», για ποιο λόγο οι Ιταλοί νίκησαν τους Άγγλους στο... Euro 2012 προκειμένου να «πετάξουν» τους Γερμανούς από την διοργάνωση. Το επόμενο επεισόδιο της ιστορίας μένει να παιχτεί στο Λονδίνο, από τις 27 του μήνα, όταν θα ξεκινούν οι Ολυμπιακοί αγώνες, για τρίτη φορά στην αγγλική πρωτεύουσα: Η πρώτη ήταν το [1908](#), όταν επρόκειτο να γίνουν στη Ρώμη. Η έκρηξη του Βεζούβιου (1906) κατέστρεψε την ιταλική οικονομία και οι Ιταλοί σήκωσαν τα χέρια. Οι Άγγλοι έσπευσαν να επωφεληθούν αρπάζοντας τη διοργάνωση και φροντίζοντας να κερδίσουν με κόλπα όσα πιο πολλά αγωνίσματα μπορούσαν, σε σημείο που ο αρχηγός αποστολής των ΗΠΑ, Τζέιμς Σάλιβαν, να σχολιάσει:

«Οι κριτές κάρφωσαν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της καλής πίστης των Άγγλων». Δεύτερη φορά, Ολυμπιακοί αγώνες έγιναν στο Λονδίνο το [1948](#). Ήταν αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο κι «έγιναν για να γίνουν»: Λιτά και με «κουπόνια». Οι αθλητές φιλοξενήθηκαν σε σχολεία και στρατώνες, ενώ η διατροφή περιοριζόταν στα απολύτως απαραίτητα, καθώς ακόμα και το γάλα μοιραζόταν στους Λονδρέζους με το δελτίο. Φέτος, με το ιωβηλαίο της βασίλισσας Ελισάβετ να συμπίπτει, όλα μάλλον θα είναι αλλιώς.

Οπωσδήποτε, ο κελτικός θρύλος θέλει τον Δία βασιλιά της Κρήτης, τον Απόλλωνα και τον Ποσειδώνα αρχιτέκτονες από την Κρήτη που έκτισαν τα τείχη της Τροίας και τον Αινεία να είναι γιος του Αγχίση και της βασιλοπούλας Αφροδίτης, επίσης από την Κρήτη. Με ιδιότυπη υπόθεση, η «ιστορία» φτάνει ως την άλωση της Τροίας και το φευγιό του Αινεία στην Ιταλία, με «88.000 Τρώες» να τον ακολουθούν. Γιος του Αινεία ήταν ο Σύλβιος Ασκάνιος που απέκτησε γιο, τον Βρούτο. Στα 15 του, ο Βρούτος σκότωσε κατά λάθος τον πατέρα του. Ο παππούς Αινείας του εξήγησε ότι έπρεπε να φύγει από την χώρα.

Στο έργο του «Η ιστορία των βασιλέων της Βρετανίας», ο γεννημένος στην Ουαλία ανάμεσα στο 1100 και το 1110 κληρικός Τζέφρι του Μόνμαουθ (Galfridus Monemutensis στα λατινικά) περιγράφει τις πολύχρονες περιπέτειες του Βρούτου και των τριών χιλιάδων οπαδών του, που τον ακολούθησαν, ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους: Ήταν ένα πανέμορφο νησί που το έλεγαν Αλβιόνα, από το όνομα ενός γίγαντα που παλιά το κατείχε, «κατά τις γραφές», από το κελτικό Alb (γη) -ien (Άλ – πεις, Αλ – βανία) ή από το ινδοευρωπαϊκό albho- (λευκό, από τα λευκά βράχια του Ντόβερ), κατά τους γλωσσολόγους. Ήταν έρημο, αν εξαίρεθούν κάποιοι λίγοι γίγαντες που σκόρπιοι κατοικούσαν εκεί. Ο τόπος άλλαξε

ονομασία. Έγινε Brut-tan(ia): Από το Brut (Βρούτος) και το tan (χώρα). Χώρα του Βρούτου. Μπριτανία με τον καιρό, Βρετανία για τους Έλληνες. Πάνω στα τρία χρόνια στο νησί, ο Βρούτος έκτισε την Νέα Τροία. Γύρω στον 7^ο π.Χ. αιώνα, ο θρυλικός άρχοντας Λουδ ξανάκτισε τα τείχη της πόλης που πήρε το όνομά του: Caer Llundin (Κάστρο του Λουδ). Με τα χρόνια, επικράτησε η κελτική, σύνθετη από το llyn (λίμνη) και το dun (λόφος), ονομασία «Λονδίνο», Londinium ή Londinum για τους Ρωμαίους που έμελλε να βρουν εκεί ακμάζουσα πόλη. Με τους πρώην «Τρώες» που έγιναν «Ιταλοί», να έχουν μεταβληθεί σε «Κέλτες».

Η ιστορική έρευνα συμφωνεί με την μυθολογία ως προς την εποχή της άφιξης των Κελτών στη Βρετανία, διαφωνεί με το δρομολόγιο. Αρχαία κοιτίδα των Κελτών ήταν η περιοχή ανάμεσα στον Ρήνο και τον Βιστούλα (σημερινή Γερμανία με κάμποσο από Πολωνία). Απλώθηκαν δυτικά κι εγκαταστάθηκαν στα εδάφη ανάμεσα στον Ρήνο και τον Ατλαντικό. Γύρω στα 1180 π.Χ., εποχή κατά την οποία η Μεσόγειος μόλις ηρεμούσε από τη θύελλα των «λαών της θάλασσας» που εμφανίστηκαν παράλληλα με την πτώση της Τροίας στους Αχαιούς, η φυλή των Κελτών που ονομάζονται Γαεδίλοι, πέρασε στα βρετανικά νησιά. Θα την ακολουθούσαν Βέλγοι, Βρετόνοι κ.ά. Οι μεγάλες εισβολές Κελτών έγιναν γύρω στα 500 π.Χ. Οι πιο άγριοι από αυτούς, οι Πικτοί και οι Σκοτσέζοι, πήραν τα μέρη του Βορρά.

Γύρω στα 300 π.Χ., τους επισκέφτηκε ο Πυθέας ο Μασσαλιώτης. Τους βρήκε να βάφουν τα σώματά τους με καφέ στίγματα ώστε να δείχνουν φοβεροί, να χρησιμοποιούν άρματα έχοντας ιδιαίτερες ικανότητες στην έφοδο ή στο στήσιμο ενέδρας αλλά να μη στέκονται για πολύ στο πεδίο της μάχης: Χτυπούσαν κι έφευγαν. Ιέρειες βύθιζαν ξίφη στα σώματα των αιχμαλώτων και παρατηρούσαν το αίμα να τρέχει. Ανάλογα με τη ροή του, μάντευαν τι θα γινόταν στο μέλλον.

Οι άνδρες είχαν από δέκα με δώδεκα γυναίκες που μοιράζονταν και με άλλους. Τα παιδιά που γεννιόνταν, ανήκαν σ' εκείνον που πρώτος πλάγιασε με τη φυσική τους μητέρα. Και ήταν γεροί πότες καθώς από την εποχή εκείνη γνώριζαν να παρασκευάζουν και να καταναλώνουν την μπίρα.

Οι πρώτοι Ρωμαίοι του Ιουλίου Καίσαρα φάνηκαν στη Βρετανία στις 27 Αυγούστου του 55 π.Χ. Αριθμούσαν 10.000 άνδρες αλλά στην στεριά αποβιβάζονταν λίγοι λίγοι, ξέπεφταν στους Κέλτες καβαλάρηδες και σφάζονταν. Ο Ιούλιος Καίσαρ ξαναφάνηκε τον επόμενο χρόνο (54 π.Χ.) με εξακόσια πλοία. Αυτή τη φορά, η απόβαση έγινε σωστά και οι Κέλτες νικήθηκαν πολλές φορές. Μια επανάσταση στη Γαλατία (σημερινή Γαλλία) ανάγκασε τον Ιούλιο Καίσαρα να αποχωρήσει για να μην αποκοπεί. Δεν ξαναπροσπάθησε. Είχε όμως αποκτήσει πολύτιμη πείρα, την οποία θέλησε να εκμεταλλευτεί, ένα αιώνα αργότερα (43 μ.Χ.), ο αυτοκράτορας Κλαύδιος. Με 40.000 άνδρες, κατέκτησε την Βρετανία. Στα 47, οι Ρωμαίοι μπόρεσαν να φτάσουν ως την Ουαλία, στα δυτικά του νησιού. Θα χρειάζονταν πάνω από μια γενιά για να την κατακτήσουν. Στη διάρκεια των μαχών, ανάμεσα στα 59 και 61, η λεγεώνα του Σουετώνιου Παυλίνου έσφαξε όλους τους Δρυίδες (ιερείς των Κελτών) του νησιού Άγγλεσι. Την ίδια χρονιά, ξέσπασε η επανάσταση των (Κελτών) Ικένων.

Ο Παυλίνος ήταν απασχολημένος στην προσπάθειά του να κατακτήσει το νησί Μαν, όταν η Βουδική ή Βοαδικεία (Boudicca ή Boadicea), αρχηγίνα των Ικένων, κατάγγειλε τους Ρωμαίους αξιωματικούς ότι βίασαν τις δυο κόρες της, λεηλάτησαν την περιοχή της και αιχμαλώτισαν άνδρες της φυλής για να τους πουλήσουν δούλους. Περίπου 230.000 Κέλτες ενώθηκαν κάτω από την ηγεσία της. Κινήθηκαν γοργά εναντίον του Λονδίνου. Μια ρωμαϊκή λεγεώνα που βρέθηκε στο πέρασμά τους, εξολοθρεύτηκε. Όσοι Ρωμαίοι, έμποροι οι περισσότεροι, έμεναν στο Λονδίνο ή στο Βερουλάνιουμ (σημερινό St. Albans), σφάχτηκαν. Οι νεκροί πολίτες της Ρώμης ή φίλοι της, έφτασαν τους 70.000.

Ο Παυλίνος εδέησε να επιστρέψει από την εκστρατεία και να αναμετρηθεί μαζί της. Η μεγάλη μάχη κατέληξε σε αληθινή σφαγή. Η Βουδική πολεμούσε όρθια πάνω σε άρμα, μαζί με τις δυο κόρες της. Όταν διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να νικήσει, μοίρασε δηλητήριο στις κόρες της και ήπια και η ίδια. Ο Παυλίνος τις βρήκε νεκρές, ανάμεσα στα κουφάρια 80.000 από τους οπαδούς τους.

Με τον καιρό, ο ρωμαϊκός τρόπος ζωής άρχισε να κατακτά τους Κέλτες της Βρετανίας καθώς μέγαλα και ναοί αλλά και επαύλεις και λουτρά κτίζονταν στις οχυρωμένες τοποθεσίες. Η λατινική γλώσσα διαδόθηκε και τα συμπόσια κατέκτησαν τους άγριους πληθυσμούς. Και οι Ρωμαίοι όλο και πιο πολύ επεκτείνονταν προς τα βόρεια. Στα χρόνια του αυτοκράτορα Αδριανού (117 – 138), ένα τείχος μήκους εβδομήντα μιλίων από ακτή σε ακτή κτίστηκε για να ασφαλίσει την ρωμαϊκή επαρχία από τις εισβολές των Πικτων του Βορρά. Και στα χρόνια του αυτοκράτορα Αντωνίνου (138 – 161), ένα ακόμα τείχος κτίστηκε πιο βόρεια και για τον ίδιο λόγο. Για δυο αιώνες, οι Κέλτες του Βορρά απομονώθηκαν κι

έπαψαν να αποτελούν απειλή. Η Pax Romana (η Ρωμαϊκή Ειρήνη) επέδρασε ευεργετικά.

Στον κατεχόμενο νότο, ο χρόνος άμβλυσε την αυταρχικότητα των κατακτητών. Η διοίκηση της υπαίθρου είχε αφευθεί σε εξευγενισμένους φύλαρχους, ενώ στις πόλεις λειτουργούσαν συνελεύσεις για τον έλεγχο των αρχόντων. Οι ελεύθεροι κάτοικοι τεσσάρων πόλεων είχαν την ρωμαϊκή υπηκοότητα. Σε στρατηγική θέση πάνω στον Τάμεση, το Λονδίνο γρήγορα εξελίχθηκε σε μεγαλούπολη με 60.000 κατοίκους. Η έδρα της ρωμαϊκής διοίκησης μεταφέρθηκε εκεί.

Από τα μέσα του Δ' αιώνα, η ειρήνη εγκατέλειψε την Βρετανία. Πίκτοι του Βορρά περνούσαν ανεμπόδιστοι τα τείχη και λεηλατούσαν την χώρα. Σάξονες πειρατές και Σκανδιναβοί έκαναν ληστρικές επιδρομές από την Ανατολή και τον Νότο. Κι από την Δύση, εισέβαλαν οι Κέλτες της Ιρλανδίας. Στην αρχή, αποκρούονταν. Μετά, όχι. Συνέβαινε να έχουν ξεσπάσει πόλεμοι ανάμεσα σε ανταπαιτητές της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και η κεντρική διοίκηση ελάχιστα ενδιαφερόταν για την μακρινή υπερπόντια επαρχία.

Οι τελευταίες ρωμαϊκές λεγεώνες αποσύρθηκαν από την Ουαλία στα 383. Η αποχώρηση των Ρωμαίων από την λοιπή Βρετανία ξεκίνησε στα 407, όταν οι λεγεωνάριοι χρειάστηκαν στους εμφύλιους πολέμους για την κυριαρχία στη Ρώμη. Στα 442, ο τελευταίος Ρωμαίος στρατιώτης εγκατέλειψε το νησί.

Οι Πίκτοι και οι Σκοτσέζοι ξεχύθηκαν στον Νότο. Τίποτα δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Ο Βρετανός άρχοντας, Βορτέγκερν (Βόρντιγκερν), νόμιζε ότι βρήκε την λύση. Κάλεσε τους Γερμανούς σε βοήθεια: Ιούτους από την Γιουτλάνδη (σημερινή Δανία), Σάξονες από τις όχθες του Έλβα, Άγγλους από το έδαφος της μετέπειτα Πρωσίας. Οι Ιούτοι κατέφθασαν στα 449 με τρία πλοία που πέρασαν στον θρύλο. Με ηγέτες τα αδέρφια Έγιστο και Χόρσα (σημαίνουν «επιβήτορας» και «φοράδα»), τσάκισαν τους εισβολείς. Εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Κεντ. Οι Σάξονες ακολούθησαν χωρίς να υπάρχει νέος κίνδυνος εισβολής. Πια, απειλή ήταν οι ίδιοι. Με ηγέτες τον Έλα και τον γιο του, Κίσα, πήραν την παραλιακή περιοχή της Μάγχης και την κατοίκησαν. Ονομάστηκε Σάσεξ.

Τελευταίο, κατέφθασαν οι Άγγλοι. Κυριεύσαν ολόκληρη την ανατολική περιοχή της

Βρετανίας, το μεγαλύτερο τμήμα του νησιού. Από αυτούς, όλοι οι νέοι κατακτητές ονομάστηκαν Άγγλοι και τα εδάφη που πήραν, Αγγλία.

Η πλειοψηφία των Βρετανών Κελτών αναγκάστηκε να αποδεχτεί την νέα κατάσταση. Μερικοί προτίμησαν να περάσουν την Μάγχη και να εγκατασταθούν στην απέναντι γαλατική γη που, από το όνομά τους, ονομάστηκε Βρετάνη. Οι πιο ανυπότακτοι αποσύρθηκαν στους απόκρημνους λόφους της Ουαλίας και οργάνωσαν την άμυνά τους. Ήταν γύρω στα 516, όταν ξεπρόβαλε η μορφή του θρυλικού βασιλιά Αρθούρου, του πιο γνωστού από τους ήρωες των Κελτών. Ήταν ο «τελευταίος από τους Δρυίδες», μάγος Μέρλιν, που έφταιγε γι' αυτό. Κελτικοί μύθοι και χριστιανισμός μπερδεύονται στους θρύλους που τους συνδέουν:

Εκείνος ο άρχοντας Λουδ του 7ου π.Χ. αιώνα, από τον οποίο ξεκίνησε να πάρει το όνομα Λονδίνο, η σημερινή πρωτεύουσα της Βρετανίας, δεν ήταν τυχαίος άνθρωπος. Ανάμεσα στα κατορθώματά του ήταν και το ότι αιχμαλώτισε δυο φοβερούς δράκους και τους έκλεισε σε δυο κούφιους βράχους σε μια τοποθεσία που ονομάζεται Ντίνας Εμρις.

Στην τοποθεσία αυτή, ο Βορτέγερνος (αυτός που κάλεσε τους Γερμανούς να διώξουν τους Πίκτους) θέλησε να χτίσει ένα πύργο. Ο θρύλος μαρτυρεί ότι ο πύργος κατάντησε σαν το κατοπινό γεφύρι της Άρτας: Ό,τι χτιζόταν την ημέρα, τη νύχτα γκρεμιζόταν. Οι Δρυίδες της περιοχής του εξήγησαν ότι έπρεπε να βρει ένα αγόρι χωρίς πατέρα. Και με το αίμα του, να ραντίσει τα θεμέλια.

Οι αναζητήσεις του Βορτέγερνου κατέληξαν στον εντοπισμό του Μέρλιν. Η αρχοντοπούλα μάνα του ήταν κλεισμένη στο «μοναστήρι του Αγίου Πέτρου» (!), επειδή ο πατέρας της δεν μπορούσε να καταλάβει πώς, περιορισμένη στο αρχοντικό τους, είχε αποκτήσει παιδί. Για να μην εγκληματήσει άδικα, ο Βορτέγερνος έβαλε να βρουν την μάνα του μικρού, ν' ακούσει την άποψή της για την γέννηση του Μέρλιν.

Την βρήκαν. Είπε πως μια εποχή, ένα πνεύμα την επισκεπτόταν τις νύχτες, έπαιρνε τη μορφή όμορφου πρίγκιπα, την αγκάλιαζε και τη φιλούσε, ώσπου του δόθηκε. Το πνεύμα, μετά από αυτό, εξαφανίστηκε. Εκείνη όμως, στους εννιά μήνες, γέννησε τον Μέρλιν. Ο Βορτέγερνος δεν τα έτρωγε αυτά. Κάλεσε τον σοφό Δρυίδα, Μάλγκαν, και τον ρώτησε αν

έστεκε η ιστορία της αρχοντοπούλας. Εκείνος έμεινε εκστατικός. Και βέβαια έστεκε η ιστορία της. Το έλεγαν τα ιερά κείμενα (που όμως οι Κέλτες δεν είχαν!). Ο μικρός Μέρλιν ήταν γιος του Ήλιου!

Ο Βορτέγερνος τα χρειάστηκε. Πώς να θυσιάσει το παιδί; Ο Μέρλιν του ζήτησε να σκάψει βαθιά στη γη, εκεί όπου ήθελε να βάλει τα θεμέλια του πύργου. Ο Βορτέγερνος του έκανε το χατίρι. Το σκάψιμο έφτασε ως τους δυο κούφιους βράχους, όπου συνέχιζαν να κοιμούνται οι δυο δράκοι. Ξύπνησαν, πετάχτηκαν έξω κι άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Ο Μέρλιν τους εξουδετέρωσε και, με την ευκαιρία, προφήτευσε ότι η Βρετανία θα έρθει στιγμή που θα υποκύψει στους Γερμανούς Αγγλοσάξονες.

Ο Μέρλιν έγινε η ψυχή των Κελτών Βρετανών. Η μαγεία του όμως προσφέρθηκε να βοηθήσει το ανικανοποίητο ερωτικό πάθος του Ούτερ Πεντραγκόν. Για καλό σκοπό. Ο Ούτερ ήταν άρχοντας κι ήθελε όσο τίποτε άλλο την γυναίκα ενός άλλου άρχοντα, φίλου και συμμάχου του. Ο Μέρλιν τον βοήθησε να πάρει την μορφή του συζύγου, όταν αυτός έλειπε, και να μπει κρυφά στον κοιτώνα του ζευγαριού. Ο Πετραγκόν πέρασε την πιο όμορφη νύχτα της ζωής του στην αγκαλιά της καλής του που δεν κατάλαβε τίποτα. Την επομένη, όρμησε ακάθεκτος εναντίον των εχθρών του. Σκοτώθηκε στη μάχη. Το ξίφος του, χώθηκε σ' ένα βράχο. Κανένας δεν μπορούσε να το βγάλει από εκεί. Με τα χρόνια, έγινε θρύλος. Όποιος έβγαζε το ξίφος από τον βράχο, θα γινόταν βασιλιάς της Βρετανίας.

Στους εννιά μήνες, γεννήθηκε το μωρό. Ο Μέρλιν έσπευσε στη μητέρα του, της εξήγησε με ποιον το είχε αποκτήσει και το πήρε μαζί του. Ήταν ο Αρθούρος που ανατράφηκε κοντά στον μάγο με σκοπό κάποια στιγμή να σώσει την Βρετανία. Στα είκοσι, έβγαλε το ξίφος του πατέρα του από τον βράχο. Οι άρχοντες τον αναγνώρισαν βασιλιά τους. Ήταν γύρω στα 516.

Ο Αρθούρος δημιούργησε την αίθουσα των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης, με πρώτο Ιππότη τον ατρόμητο Λανσελότ της Λίμνης. Τον είχε μεγαλώσει η νεράιδα Βιβιανή, η «Κυρά της Λίμνης», στα βάθη του βασιλείου της. Όλα θα πήγαιναν καλά, αν ο Λανσελότ δεν ερωτευόταν την Γενιέβρη (Γκουινεβίρ), γυναίκα του βασιλιά Αρθούρου. Όσο να επέλθει όμως το μοιραίο τέλος, ο Αρθούρος και οι Ιππότες του απέκρουσαν τους Σάξονες, κατέκτησαν Ιρλανδία, Ισλανδία, Νορβηγία και Γαλατία κι ένωσαν τα βρετανικά νησιά κάτω από ένα σκήπτρο. Εναντίον του βασιλιά Αρθούρου επαναστάτησε ο ανιψιός του, Μόντρεντ. Στη μάχη

του Γουίντσεστερ, «με την εικόνα της Παναγίας στην πανοπλία του», ο Αρθούρος πολέμησε μόνος εναντίον 900 αντιπάλων. Σκότωσε τον ανιψιό του αλλά τραυματίστηκε κι ο ίδιος θανάσιμα (540).

Ο Μέρλιν ήταν μακριά για να τον βοηθήσει. Είχε ερωτευτεί μια νεαρή, την Νιμούε, που υπηρετούσε στη συνοδεία της Κυράς της Λίμνης, η οποία όμως ήταν επίσης μάγισσα. Για να γλιτώσει από την πολιορκία του, τον είχε φυλακίσει ανάμεσα σε κάποιους βράχους στην Κορνουάλλη.

Χωρίς τον ηρωικό βασιλιά τους και τον μάγο Μέρλιν, οι Κέλτες Βρετανοί δεν είχαν καμιά τύχη. Οι εισβολείς Γερμανοί κυριάρχησαν στο νησί (577). Δημιουργήθηκαν επτά βασιλεια, η Επταρχία όπως ονομάστηκε. Οι Ιούτοι οργάνωσαν το δικό τους στο Κεντ. Οι Άγγλοι έστησαν τρία: Τα Μερκία, Νορθούμπερλαντ και Ανατολική Αγγλία. Οι Σάξονες άλλα τρία: Τα Ουέσεξ, Έσεξ και Σάσεξ (Ανατολική, Δυτική και Νότια Σαξονία). Η κελτική γλώσσα εξαφανίστηκε. Δημιουργήθηκε η αγγλική, μίγμα λατινικής και γερμανικής. Το ρωμαϊκό δίκαιο έπαψε να υπάρχει. Οι γερμανικές φυλές συνέχιζαν να παραμένουν άγριες, ν' αλληλοσφάζονται για την γη, να γεννοβολούν και να πουλάνε τα παιδιά τους σε κάθε περαστικό δουλέμπορο. Ένας από αυτούς, μετέφερε το «εμπόρευμά» του στην αγορά της Ρώμης. Ήταν κατάξανθα αγόρια και κορίτσια, με γαλανά μάτια κι όμορφα χαρακτηριστικά. Ένας μοναχός στάθηκε να τα χαζέψει. Ρώτησε τον δουλέμπορο. Εκείνος του απάντησε:

«Είναι Άγγλοι».

Ο μοναχός διαφώνησε:

«Όχι. Δεν είναι Άγγλοι. Είναι άγγελοι». Η εικόνα των παιδιών του έμεινε. Στα πενήντα του (το 590), εκλέχτηκε πάπας Γρηγόριος Α', ο Μέγας όπως αποκλήθηκε (590 – 604). Στα 597, κάλεσε τον μοναχό Αυγουστίνο και του ζήτησε να πάει στην Αγγλία και να εκπολιτίσει τους άγριους. Ο Αυγουστίνος βγήκε στο Κεντ. Βασιλιάς εκεί ήταν ο Εθελβέρτος (Εθελμπερτ) που είχε παντρευτεί την Βέρθα, κόρη Φράγκου ηγεμόνα και ήδη χριστιανή. Τον έπεισε να βαπτιστεί χριστιανός. Μαζί του βαπτίστηκαν και οι υπήκοοί του.

Η πρώτη χριστιανική εκκλησία κτίστηκε στα 604, στο σημείο όπου σήμερα βρίσκεται ο καθεδρικός ναός του Αγίου Παύλου, στο Λονδίνο. Ο Αυγουστίνος χρίστηκε πρώτος αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι. Πέθανε τον ίδιο χρόνο (604), όπως άλλωστε και ο πάπας Γρηγόριος. Ο εκχριστιανισμός των Άγγλων ολοκληρώθηκε το 686. Με τους βασιλιάδες και τους αριστοκράτες να διασκεδάζουν «το κατά δύναμιν». Στα 756, ο Άγιος Βονιφάτιος έγραφε σε έναν από τους μονάρχες:

«Πληροφορούμαστε ότι όλοι οι ευγενείς της Μερκίας, ακολουθώντας το παράδειγμά σας, εγκαταλείπουν τις νόμιμες συζύγους τους και ζουν σε ένοχες σχέσεις με άλλες γυναίκες και με καλόγριες».

Και προέλεγε ότι, με όλα αυτά, το έθνος των Άγγλων βάδιζε προς τον εκφυλισμό. Στα 787, στις δυτικές ακτές της Σαξονίας φάνηκαν τρία πλοία. Οι πολεμιστές που βγήκαν από αυτά, σκότωσαν όποιον έτυχε στο διάβα τους, κατόπτευσαν την περιοχή και αποχώρησαν. Ήταν οι πρώτοι Δανοί Βίκινγκς που «επισκέφθηκαν» την Αγγλία. Θα ακολουθούσαν κι άλλοι πολλοί. Η Βρετανία υπέφερε για περίπου δυόμιση αιώνες. Στα 1014, κατακτήθηκε από τους εισβολείς.

Οι αριστοκράτες συνέχιζαν να κάνουν την ζωή τους. Η φορολογία των στην πλειοψηφία τους χωρικών κάθε τοπικής επικράτειας ήταν ανάλογη με την πολυτέλεια της αυλής του τρέχοντα φεουδάρχη. Ο Λέοφρικ, κόμης του Τσέστερ και λόρδος του Κόβεντρυ, το είχε παρακάνει. Αγρότες, βιοτέχνες και έμποροι στέναζαν από την βαριά φορολογία αλλά δεν έβρισκαν τρόπο να απαλλαγούν. Ο Λέοφρικ είχε παντρευτεί μια πανέμορφη νεαρή γυναίκα κι έκανε τη μια δεξίωση μετά την άλλη για να την επιδεικνύει. Η γυναίκα του όμως, η λαίδη Γκοντίβα, στεναχωριόταν με την κατάσταση και συνέχεια του ζητούσε να ελαφρύνει τους φόρους.

«Το Κόβεντρυ στενάζει», του έλεγε.

Κάποια στιγμή, μπροστά σε ακροατές κι έχοντας έρθει σε ευθυμία, ο Λέοφρικ της

υποσχέθηκε ότι θα μείωνε τους φόρους μόνο με μια προϋπόθεση. Η Λαίδη Γκοντίβα τον ρώτησε ποιος ήταν ο όρος του:

«Να παρελάσεις μέσα από τους δρόμους του Κόβεντρυ, γυμνή, καβάλα στο άλογό σου!», της είπε γελώντας. Η απάντησή της άφησε, κι εκείνον και όλους, άφωνους:

«Δέχομαι. Να ορίσουμε ημέρα και ώρα».

Ο Λέοφρικ είχε εκτεθεί και δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Και το νέο διαδόθηκε γρήγορα. Σαν από σύνθημα, οι κάτοικοι του Κόβεντρυ συνεννοήθηκαν, τι έπρεπε να κάνουν. Ο Λέοφρικ και η λαίδη καθόρισαν την διαδρομή και την ορισμένη ημέρα και ώρα βρέθηκαν στην αφετηρία, στην είσοδο της πόλης. Μέρα μεσημέρι, η πανέμορφη Γκοντίβα έλυσε τα μαλλιά της, γδύθηκε και καβάλησε το άλογό της.

Ψυχή δεν κυκλοφορούσε στους δρόμους και τα παράθυρα των σπιτιών ήταν ερμητικά κλειστά. Κανένας από τους κατοίκους δεν θέλησε να δει γυμνή την κυρά τους. Κανένας εκτός από τον Τομ Πίπινγκ (Peering Tom), τον Τομ τον Αδιάκριτο, που έστησε μάτι πίσω από τα παραθυρόφυλλα του σπιτιού του. Τυφλώθηκε αμέσως. «Εξαιτίας τιμωρού θαύματος», είπαν οι πιστοί. «Από τον λόρδο που είχε μετανιώσει καθώς η γυναίκα του παραλίγο να γίνει θέαμα», είπαν οι δύσπιστοι.

Ήταν το 1050. Ο λόρδος Λέοφρικ μείωσε την φορολογία, κρατώντας τον λόγο του. Πέθανε το 1057. Στα 1066, ο Νορμανδός Γουλιέλμος ο Κατακτητής μετέτρεψε τη Βρετανία σε κτήμα του. Η λαίδη Γκοντίβα έζησε ως το 1080. Από το 1678 και κάθε τρία χρόνια, οι κάτοικοι του Κόβεντρυ πραγματοποιούσαν αναπαράσταση της παρέλασης που κάποια στιγμή εξελίχθηκε σε ετήσιο τριήμερο φεστιβάλ.

Η ως την ώρα τελευταία έγινε πέρσι, 1 με 3 Ιουλίου. Η φετινή αναβλήθηκε λόγω καιρικών συνθηκών. Η ελπίδα όλων είναι να μην αναβληθεί και η παρέλαση των αθλητών, στις 27 του μήνα, με την τελετή έναρξης της Ολυμπιάδας.

(τελευταία επεξεργασία, 6.7.2012)